

Nr 180.

Av herr **Petrén, Alfred**, *angående skyldighet för domstolarna att överlämna rättegångsprotokoll till fängvårdsanstalterna och till de villkorligt dömdas övervakare.*

Sedan länge har det inom fängvården varit en strävan att genomföra en så vitt möjligt individuell fängsbehandling. Denna strävan motverkas emellertid i hög grad därav, att fängelsefunktionärerna icke erhålla några närmare upplysningar om den till dem för straffverkställighet överlämnade fången, i det att endast själva utslaget — och detta för övrigt ofta endast i transumt — översändes till fängvårdsanstalten, men i övrigt icke några rättegångshandlingar. Uppenbart är emellertid, att en noggrann kännedom såväl om fångens föregående levnad och miljöförhållanden som om hans personliga egenskaper äro förutsättningen för att man skall kunna bedöma brottslighetens orsaker, påverka fången till hans förbättring och vidtaga de ändamålsenligaste åtgärderna vid hans frigivning. Detta beaktades också tidigt av fängvårdsstyrelsen. Det är nämligen cirka $\frac{1}{4}$ sekel, sedan fängvårdsstyrelsen, med framhållande av ovannämnda synpunkter, ingick till Kungl. Maj:t med underdånig skrivelse angående åläggande för vederbörande att till fängvårdsanstalterna överlämna rannsaktionsprotokollen rörande alla till mer än två års straffarbete dömda (se närslutna bilaga).

Över denna fängvårdsstyrelsens framställning infordrades yttrande av hovrätterna och justitiekanslersämbetet.

Hovrätten över Skåne och Blekinge tillstyrkte i korthet framställningen. *Svea hovrätt* anslöt sig även i princip till fängvårdsstyrelsens uppfattning, men höll dock före, att rannsaktionsprotokollen icke skulle infordras i alla fall och i allmänhet icke uti sådana, som röra brottslingar, vilka upprepade gånger undergått frihetsstraff och om vilka därför, då de intoges till förnyad behandling, fängelsemännen från förut befintliga anteckningar kunna inhämta fullt tillförlitliga uppgifter. Svea hovrätt ansåg sålunda, att den ifrågasatta expeditionen av rannsaktionsprotokollen borde begränsas därhän, att vederbörande fängelsemyndigheter i de fall, där de så ansåge erforderligt, ägde *dels* att där rannsaktionsmål, i vilket tilltalad dömts till straffarbete på livstid eller på viss tid över två år, blivit av hovrätt eller kammarrätten slutligt avgjort, hos den domstol, som sålunda i målet dömt, rekvirera det exemplar av protokollet, som hos domstolen finnes förvarat, *dels ock* att, om hinder mött att från nämnda domstol erhålla ifrågavarande rannsaktionsprotokoll, ävensom då klagan ej förts över första domstolens utslag, hos sist sagda domstol, därest fullständiga rannsaktionsprotokoll ej blivit åt den häktade utskrivna och åt-

följt honom till fängelset, göra framställning om insändande av utskrift av protokoll, *varjämte* i de fall, där utslag, varigenom ådömts straffarbete på livstid eller på viss tid över två år, meddelats av Kungl. Maj:t, Nedre justitierevisionen borde vid utslagets översändande till verkställighet bilägga samtliga rannsaktionsprotokoll för att till vederbörande fängelsemyndighet överlämnas. Emellertid framhöll Svea hovrätt vidare, att, om dess hemställan skulle vinna bifall, en begränsning av den uti kungl. brevet den 26 april 1853 part medgivna rätten att återtaga ingivna protokoll borde stadgas därhän, att den icke måtte tillgodonjutas av person, som genom laga kraftgående utslag dömts till straffarbete på livstid eller på viss tid utöver två år, där han icke erlagt lösen för protokollen, och ej heller åklagaren i dylikt mål. Slutligen fäste hovrätten i sitt yttrande i ärendet uppmärksamheten därpå, att det torde böra tagas under omprövning, huruvida ej till betäckande av de för första domstolen uppkommande kostnader för utskrift av rannsaktionsprotokollen ersättning måtte kunna beredas vederbörande expeditionshavare av allmänna medel.

Även *Göta hovrätt* ansåg syftet uti fängvårdsstyrelsens ifrågavarande framställning beaktansvärd och att utväg borde beredas fängelsemyndigheterna att erhålla fullständiga rannsaktionshandlingar angående de fångar, som med framställningen avsåges. Emellertid vore enligt hovrättens uppfattning särskilda föreskrifter behöfliga för att de av fängvårdsstyrelsen beräknade lättnaderna i utskriftsbesväret skulle kunna beredas vederbörande, då de exemplar av rannsaktionsprotokollen, som utskrivnas åt häktade, även om de lämnats utan avgift, med gällande bestämmelser torde böra anses som de häktades enskilda tillhörighet, och då icke heller allmän åklagare torde hava skyldighet att lämna ifrån sig de protokollsutskrifter han erhållit. Enligt hovrättens mening borde därför föreskrifter utfärdas, att häktad, som vill komma i åtnjutande av förmånen att erhålla protokoll åt sig utskrivna utan avgift, skulle vara underkastad skyldighet att ställa dem till fängelsemyndigheternas förfogande, och att jämväl de rannsaktionsprotokoll, som lämnats allmän åklagare, borde bliva tillgängliga för ändamålet.

Slutligen tillstyrkte även *justitiekanslersämbetet* fängvårdsstyrelsens ifrågavarande framställning med de jämkningar Svea hovrätt föreslagit och under instämmande i Göta hovrätts yttrande om lämpligheten av särskild föreskrift angående skyldighet för häktade och åklagare att ställa åt dem utskrivna rannsaktionsprotokoll till fängelsemyndigheternas förfogande.

Som synes har ingen av de i ärendet hörda myndigheterna avstyrkt fängvårdsstyrelsens framställning angående införskaffande till fängelserna av rannsaktionsprotokoll i mål, där längre tids straff ådömts. Någon föreskrift härom har likväl icke blivit av Kungl. Maj:t utfärdad, men blevo handlingarna i ärendet vid utseendet av sakkunniga för verkställande av utredning och avgivande av förslag rörande fängvårdsväsendets ordnande för framtiden till dem överlämnade. Sedan Kungl. Maj:t numera förordnat, att de s. k. fängvårdssakkunnigas arbete, som avbröts redan för ett par år sedan, skall upphöra, har hela detta utredningsarbete blivit uppskjutet till en oviss framtid. Vid sådant förhållande torde det vara skäl att taga i övervägande, om icke den av fängvårdsstyrelsen för snart 25

är sedan begärda, för genomförandet av en individuell fängsbehandling nödvändiga, här avhandlade åtgärden nu borde vidtagas utan ytterligare uppskov.

I själva verket tillkom med införandet av villkorlig frigivning ett ytterligare skäl för att rättegångsprotokollen i mål, där någon dömts till viss tids urbota bestraffning, omedelbart översändas till den fängsvårdsanstalt, där den dömda avtjänar straffet.

För att kunna bedöma, huruvida villkorlig frigivning i ett givet fall lämpligen bör ifrågakomma, erfordras det naturligen en vida mer intim kännedom om fången än den, som förvärvats genom fångens uppträdande i fängelset och av vad han själv kunnat finna för gott meddela om sin föregående levnad och omständigheterna vid det begångna brottet. Bland fängsvårdspersonalen torde också den uppfattningen vara allmän, att det för bedömandet av fångens karaktär och för möjligheterna att kunna moraliskt påverka honom är nödvändigt att redan från början av strafftiden äga kännedom om alla de objektiva data, som rättegångsprotokollen innehålla. Av en erfaren fängelsedirektör har jag inhämtat, att, när man nu, sedan man av en fångs uppförande och uppgifter kommit till den uppfattningen, att framställning om villkorlig frigivning bör ingivas, från domstolen rekviderat rättegångsprotokollen, dessa understundom befunnits innehålla sådana upplysningar om fångens föregående, att man icke skulle ifrågasatt villkorlig frigivning, om de varit kända.

Emellertid finnes det knappast skäl att begränsa fängsvårdsanstalternas rättighet att erhålla rannsaktionsprotokollen till sådana fall, där strafftiden är »minst 1 år», vilken strafftid är förutsättningen för att villkorlig frigivning skall få ifrågakomma. Även där strafftiden är mindre kan det vara av vikt att vederbörande fängelsefunktionärer få kännedom om vad rättegångsprotokollen innehålla, om fångens föregående och om de vid brottet förefintliga omständigheterna. Visserligen kan det ifrågasättas, om skyldighet för domstolarna att ställa rättegångsprotokoll till fängsvårdsanstalternas förfogande med nödvändighet behöfve gälla även i mål rörande fångar, vilkas strafftid icke uppgår till mer än några få månader, då i dylika fall straffet i allmänhet torde avtjänas i den hemtrakten närmast belägna fängsvårdsanstalten, varför närmare upplysningar om fången lätteligen torde kunna direkt införskaffas. Lämpligast vore dock utan tvivel att skyldigheten i fråga utsträcktes att gälla för *alla* fall, där urbota bestraffning ädömts, för så vitt detta icke bleve alltför betungande för domstolarna, Bördan för dessa genom skyldighet att ställa utskrift av rättegångsprotokollen till fängsvårdsanstalternas förfogande skulle emellertid väsentligt minskas, därest, — såsom Göta hovrätt föreslagit — allmän åklagare genom särskild föreskrift ålades att efter målets slutbehandling till fängsvårdsanstalten översända den utskrift av rättegångsprotokollen han erhållit. Det ökade besväret för domstolarna komme då endast att gälla för det fall, att målet avgöres redan vid första rättegångstillfället, dock icke ens i alla dylika fall, ty om utslaget över-

klagas, kommer ju alltid utskrift av rannsakningsprotokollen att äga rum, och denna utskrift kunde lämpligen efter målets slutliga avgörande översändas till fängvårdsanstalten tillsammans med överrättens utslag. Vidare kunde, i enlighet med vad Göta hovrätt ävenledes föreslagit, lämpligen föreskrivas, att den till urbota straff dömd, som avgiftsfritt erhåller utskrift av rättegångsprotokollen, skulle vara skyldig att ställa denna utskrift till fängvårdsanstaltens förfogande.

I detta sammanhang må erinras om, att i de fall, där domstol förordnar, att minderårig i stället för att avtjäna det ådömda straffet skall insättas i allmän uppfostringsanstalt, utskrift av rannsakningsprotokollen alltid tillställas uppfostringsanstalten. Även må nämnas, att sedan ett par år den ordningen blivit genomförd, att fullständiga polisförhørsprotokoll översändas till Svartsjö tvångsarbetsanstalt rörande en var, som där intages för fullgörande av ådömt tvångsarbete. Det är alltså endast i fråga om själva fängvårdsanstalterna, som den ordningen ännu är rådande, att den, som skall hava fången om hand, icke får veta något om denne utöver brottets art och straffets storlek. Undantag från denna regel gäller under nuvarande förhållanden endast för de fall, där man kommit till den uppfattningen, att framställning om villkorlig frigivning bör ingivas.

En konsekvens av kravet på, att fängvårdsanstalterna skola erhålla rannsakningsprotokollen rörande de till urbota straff dömda blir givetvis, att i fall, där villkorlig straffdom ådömts och förordnats om den sålunda dömdes ställande under övervakning, utskrift av rättegångsprotokollen överlämnas till övervakaren. Ty i sakens natur ligger, att denne — likaväl som fängelsefunktionärerna i fråga om fångarna — behöver få så noggrann kännedom som möjligt om den villkorligt dömd för att kunna påverka honom till hans förbättring och vidtaga de lämpligaste åtgärderna i fråga om honom. Självklart är vidare, att tillsyningsmannen för den villkorligt frigivne bör erhålla en utskrift av rättegångshandlingarna rörande denne. Detta kan i dylikt fall lätt ordnas, då sådan utskrift ju alltid medföljt framställningen till Kungl. Maj:t om villkorlig frigivning.

Vad så beträffar frågan om förvaring av de till fängvårdsanstalterna resp. övervakaren överlämnade utskrifterna av rättegångsprotokoll, torde den bästa lösningen vara, att de, efter fångens frigivning resp. upphörandet av övervakningen, insändas till fängvårdsstyrelsen för att där förvaras. Härmed skulle den stora fördelen vinnas, att domstolarna skulle från straffregistret få icke endast uppgift om en häktads föregående brott och strafftider utan även tidigare rannsakningsprotokoll rörande denne, varigenom en noggrannare kännedom om den häktade återfallsförbrytaren erhöles. Önskvärt vore också, att å fängvårdsanstalterna fördes anteckningar icke endast om de disciplinbesträffningar fångarna under strafftiden undergått utan även i fråga om varje fånge några data angående det sinnelag och allmänna uppträdande, han visat, det arbete, varmed han sysslat, de sjukdomssymtom han eventuellt företett o. s. v., samt att en avskrift av dessa anteckningar insändes

till fängvårdsstyrelsen tillsammans med utskriften av rättegångsprotokollen. Blev denna ordning genomförd, borde givetvis även sådan avskrift tillställas domstolen i samband med övriga från straffregistret lämnade upplysningar. De handlingar, domstolarna sålunda erhöle rörande den häktade återfallsförbrytaren, skulle naturligen sedan tillsammans med utslaget och utskrift av de nya rättegångshandlingarna överlämnas till vederbörande fängvårdsanstalt för att efter strafftidens slut ånyo insändas till fängvårdsstyrelsen.

En ordning sådan som den här skisserade skulle säkerligen få stor betydelse för fängbehandlingen och vara ägnad att öka fängvårdsfunktionärernas intresse för sin uppgift.

I anslutning till vad sålunda blivit anfört, yrkas,

att riksdagen måtte besluta en skrivelse till Kungl. Maj:t med hemställan, att föreskrift måtte utfärdas angående skyldighet för domstolarna att, i den utsträckning Kungl. Maj:t finner lämpligen kunna ske, ställa rättegångsprotokollen till fängvårdsanstalternas förfogande eller, där villkorligt straff ådömts och förordnande om övervakning skett, till övervakarens förfogande.

Stockholm den 31 januari 1925.

Alfred Petré.

I motionens syfte instämmer

Bror Petré.

Bilaga.**Auskriфт.**

Till Konungen.

Nyare tiders reformarbete inom fångvården har såsom ett mål för sina strävanden uppställt en så vitt möjligt individuell behandling av fången. Det bör sålunda åligga fängelsetjänstemännen, särskilt predikanter och lärare, att genom studiet av individen söka en rätt utgångspunkt för sitt arbete till hans upprättelse samt en fortfarande ledning för denna sin verksamhet. I sådant avseende och då jämväl med hänsyn till åtgärderna för fångens lämpliga anställande vid frigivningen måste vara av största vikt, att fängelsemyndigheten om honom och hans föregående omständigheter äger noggrann kännedom, har styrelsen genom beslut av den 10 mars 1876 och den 2 februari 1877 förstärkt församlingsråden vid centralfängelserna å Långholmen, å Nya Varvet och i Malmö att föra särskilda böcker, i vilka samlas så vitt möjligt fullständiga upplysningar om fångarnas levnadsförhållanden, sinnelag, begångna brott med mera dylikt, varigenom en noggrann kännedom om en var ibland dem må kunna åstadkommas och i sin mån underlätta deras ändamålsenliga behandling. Detta ändamål har dock icke kunnat i önskvärd grad uppnås, enär under nuvarande förhållanden församlingsråden äro så gott som uteslutande hänvisade till fångens egna uppgifter om sig själv och sina gärningar, och erfarenheten ej sällan visat, hurusom dessa uppgifter, om än till och med i god tro avgivna, dock kunna vara i rätt viktiga stycken vilseledande. Från församlingsråden har därför sedan länge framställts det önskemål, att dem måtte beredas tillgång till andra upplysningar rörande fångarna, än vad dessa kunna anse lämpligt om sig själva meddela; och då tillmötesgående av detta önskemål tydligen är av stort intresse för fångvården, har styrelsen ock funnit sig böra fästa Eders Kungl Maj:ts nådiga uppmärksamhet å vikten av att en lämplig lösning av frågan åstadkommes.

I sådant avseende tillåter sig styrelsen främst erinra, hurusom nu gällande bestämmelser rörande betyg, som prästerskapet äger utfärda, synas lägga bestämda hinder i vägen för meddelande från prästerskapets sida av andra upplysningar angående förbrytares frejd, än huruvida denne vid betygets utfärdande var förlustig medborgerligt förtroende samt i så fall för vilken tid. Till ledning vid fångbehandlingen står således ej mycket att inhämta ur de prästbetyg, vilka jämlikt givna föreskrifter skola åtfölja de dömde till fängelserna.

Vidare torde böra påpekas, att de utslag, som i brottmålen meddelas, icke i allmänhet äro så synnerligt upplysande. Visserligen skola enligt föreskriften i rättegångsbalken 24 kap. 3 § i varje dom själva saken och

målet, däri tvisten består, med dess nödiga omständigheter tydligen ut-sättas; men omständigheterna vidröras i allmänhet mycket kortfattat, och då härtill kommer, att domstolarna ej sällan tillämpa bestämmelsen i gäl-lande förordning om expeditionslösen, att underrätts »utslag» i mål an-gående häktad skall inom viss tid avsändas för verkställighet, på det sätt, att blott ett transumt av utslaget expedieras, är tydligt, att de domstols-handlingar, som till fängelserna för närvarande överlämnas, icke äro till-fyllestgörande för det ovan antydda ändamålet.

Till utfyllande av de bristfälliga underrättelserna äro föreståndare, pre-dikanter och lärare vid fängelserna fördenskull i själva verket ensamt hän-visade till de uppgifter brottslingen själv om sig lämnar. I fråga om fångens släktskaps- och andra förhållanden av personlig art kunna hans uppgifter i allmänhet vara sanningsenliga; men i fråga om brottet jämte omständigheterna därvid framställer han gärna dessa i en för sig så för-delaktig dager som möjligt.

Tillgången till fullständiga rannsakningshandlingar, därur de önskade underrättelserna kunde hämtas och genom vilka fångens uppgifter kunde kontrolleras, vore således för det angivna ändamålet av högsta gagn.

Vad nu anförts gäller i främsta rummet beträffande de straffinrätt-ningar, dit fängpersonalen samlas från sins emellan vitt skilda och av-lägsna delar av riket för att tillbringa långa strafftider. Vid de mindre fängelserna, där i regeln endast länets eller ortens fångar intagas, står det i många fall för de intresserade fängelse-tjänstemännen öppet att genom närvaro vid rannsakingarna, vilka ju till stor del äga rum inom häktets lokaler, förskaffa sig personlig kännedom om fångarnas sak, ävensom att genom ortstidningarna, av domare, målsägare med flera förvärva nödiga upplysningar. De jämförelsevis korta strafftider, till vilka största antalet av där förvarade fångar dömas, göra ock, i fråga om dessa, fängelse-tjänstemännens verksamhet till brottslingarnas väckande och upprättelse mera begränsad likasom ock dessas brott i allmänhet gestalta sig i över-ensstämmelse med mera vanliga förbrytelsetyper; och då åtgärderna för att bereda tillgång till fullständiga rannsakningshandlingar rörande den stora mängden till dessa fängelser årligen ankommande till kort tids straff dömda fångar, måhända skulle bliva allt för betungande för veder-börande domare, har styrelsen trots sig böra under nuvarande förhållanden avstå från att framställa något önskemål i det angivna syftet beträffande andra fångar än dem, som dömas till straffarbete på livstid eller på viss tid utöver två år, vilka samtliga intagas vid de centrala straffanstalterna samt, i fråga om kvinnorna, vid vissa därför anvisade större länsfängelser.

Antalet nykomna till straffarbete på livstid eller på viss tid över två år dömda utgjorde 226 år 1894, 224 år 1895, 213 år 1896, 189 år 1897, 206 år 1898 och 204 år 1899. Att bereda tillgång vid fängelserna av rannsaknings-protokollen rörande detta jämförelsevis ringa antal fångar kan ej vålla nämnvärd möda eller kostnad för vederbörande domare, helst, enligt sty-relsens förmenande, saken skulle kunna så ordnas, att särskild utskrift av protokollen för fängelsernas räkning endast undantagsvis skulle behöva förekomma.

De slutliga utslagen rörande ett ej ringa antal av de till straffarbete på livstid eller å viss tid över två år dömda, hava nämligen meddelats av Eders Kungl. Maj:t eller av Eders Kungl. Maj:ts och rikets hovrätter, och i sådana fall finnas alltid, därest målen varit av underdomstolarna handlagda, dessa rannsakningsprotokoll till Eders Kungl. Maj:t eller över-

rätterna ingivna i utskrift. Något hinder synes icke i dessa fall kunna möta för att de sålunda befintliga utskrifterna, sedan Eders Kungl. Maj:ts utslag meddelats, eller överrätternas utslag vunnit laga kraft, överlämnas till fängelsemyndigheternas begagnande. Visserligen äga parterna rätt att från domstolarna återfå dem tillhöriga handlingar, men de protokoll, som utan lösen utskrivits at allmänna åklagare samt häktade, kunna ju icke anses vara dem enskilt tillhöriga. Också är i analogt fall en sådan uppfattning tillämpad, i det att stadgan angående sinnessjuka den 2 november 1883 föreskriver, att myndighets beslut om för brott tilltalad sinnessjuks intagande å hospital för vård eller undersökning skall till hospitalet översändas jämte undersökningshandlingarna, vilken föreskrift av överdomstolarna återfå på sådant sätt följas, att de i målet ingivna exemplar av underrätternas rannsakningsprotokoll tillsändas hospitalen.

I fråga om de icke överklagade laga kraftvunna utslag av hithörande art, vilka meddelats av underdomstolarna eller, utan föregående rannsaking vid dessa, omedelbart av hovrätterna eller kammarrätten, skulle det äligga den domstol, som fällt utslaget, att tillhandahålla vederbörande fängelsemyndighet protokollen i målet, detta dock endast i fall desamma ej redan avgiftsfritt utskrivits åt den häktade. I händelse nämligen den häktade fatt sagda handlingar till sig utan lösen från domstolen utgivna, bör det äligga honom att, efter det utslaget vunnit laga kraft, avlämna protokollen till fängelseföreståndaren för att vid fängelset åtminstone under strafftiden förvaras.

Ej heller i övriga fall torde föreliggande förslag alltid behöva föranleda särskild utskrift av rannsakningshandlingarna; ty i händelse exemplar av dem utlämnats till allmänna åklagaren, torde vederbörande domare helt visst efter överenskommelse med åklagaren få förfoga över hans protokollsutskrift för ifrågavarande ändamal.

Dessutom torde böra bemärkas, hurusom för närvarande domstolarna ofta efter rekvisition från nedre justitierevisionen nödgas tillhandahålla utskrift av rannsakningshandlingarna i mål rörande dömde, för vilka nåd hos Eders Kungl. Maj:t sökes. Da allra största delen av dessa personer äro dömda till längre tids straffarbete skulle enligt förevarande förslag rannsakningsprotokollen för de flesta nådeansökningsärenden finnas vid fängelserna tillgängliga och kunna därifrån insändas jämte övriga handlingar, som i dylika ärenden bruka från fängelserna till Eders Kungl. Maj:t ingå.

Da med avseende a andra än de av Eders Kungl. Maj:t givna brottmålsutslag Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande eller tillsyningsmännen vid kronohäkterna lättast och snarast äro i tillfälle att kontrollera, huruvida ett utslag vunnit laga kraft, ävensom de med lätthet kunna från underlydande fängelser vinna upplysning, huruvida rannsakningshandlingarna rörande dömd person tillävenstyrs redan finnas därstädes tillgängliga eller icke, synes det lämpligen böra åläggas dessa myndigheter att i förekommande fall från underrätt, hovrätt eller kammarrätt införskaffa rannsakningsprotokollen, för att överlämnas till vederbörande fängelse, varemot Eders Kungl. Maj:ts nedre justitierevision genom vederbörande tjänsteman torde böra utan särskild anmodan till Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande eller tillsyningsman översända handlingarna i de av Eders Kungl. Maj:t avdömda målen.

På grund av vad sålunda anförts, tillater sig styrelsen i underdanighet hemställa, det Eders Kungl. Maj:t ville i nåder förordna,

att där tilltalad blivit dömd till straffarbete på livstid eller på viss tid över två år, det skall åligga Kungl. Maj:ts befallningshavande i fråga om fänge vid länsfängelse och tillsyningsman beträffande fänge vid kronohäkte att, så snart underdomstols, hovrätts eller kammarrättens utslag vunnit laga kraft, från domstolen, som det slutliga utslaget meddelat, infordra och till fängelseföreståndaren överlämna de i målet förda rannsaktionsprotokoll, så vida dessa icke redan finnas vid fängelset tillgängliga, samt

att där utslag, varigenom adömts straffarbete av nyssnämnda beskaflenhet, meddelats av Kungl. Maj:t, dess nedre justitierevision har att vid utslagets översändande för verkställighet bilägga rannsaktionsprotokollen för att till vederbörande fängelsemyndighet överlämnas.

Stockholm den 26 oktober 1900.

Underdänigst
SIGFRIED WIESELGREN.

JOH. ROBBERT.

VIKTOR ALMQUIST.

N. Sandell.

